

Ed.

479. Frumvarp

til laga um almenna dýrtiðarhjálp.

(Eftir eina umr. i Nd.).

1. gr.

Á tímabilinu frá 1. sept. 1918 til 1. sept. 1919 veitist sveitar- og bæjarfjelögum heimild til að verja úr sveitar- eða bæjarsjóði, án samþykkis

sýslunefndar, auk venjulegra útgjalda, upphæð, er þó ekki nemi meiru en 15 kr. á hvern mann í sveitarfjelaginu, til þess að afstýra verulegri neyð, að dómi sveitarstjórnar, af dýrtíð og matvælaskorti. Fje þessu má verja til kaupa á matvælum, eldsneyti og öðrum nauðsynjavörum, eða til niðurfærslu á verði á þessum vörum.

2. gr.

Hreppsnefndir og bæjarstjórnir skulu, ef því verður við komið, fyrir 1. nóvember 1918 senda stjórnarráðinu skýrslu um, hve miklu fje þær hafi ákveðið að verja til dýrtíðarráðstafana samkv. 1. gr., og til hvers því skuli var-ið, og skal leita samþykkis stjórnarráðsins á tillögum þessum.

3. gr.

Ef sveitarfjelög og bæjarfjelög hafa varið til dýrtíðarráðstafana samkv. 1. gr. 15 kr. á mann, enda hafi þeirri upphæð verið jafnað niður á hrepps-búa að $\frac{2}{3}$ hlutum, sbr. þó 5. gr., skal endurgreiða hlutaðeigandi sveitar- og bæjarfjelagi úr landssjóði $\frac{1}{3}$ hluta, er stjórnarráðið hefir úrskurðað reikning hreppsnefndar yfir matvæli þau, eldsneyti o. s. frv., er keypt hafa verið fyrir hreppinn eða varið hefir verið til niðurfærslu á vörverði samkv. 1. gr., og skal reikningur þessi endursendur hlutaðeigandi hreppsnefnd eða bæjarstjórn, og fylgi síðan sveitarsjóðsreikningi hreppsins eða bæjarins. Þó er landsstjórn-inni heimilt, ef sjerstakar ástæður eru fyrir hendi, að greiða fyrirfram nokkurn hluta af fje því, er úr landssjóði ber að greiða.

4. gr.

Hreppsnefndir og bæjarstjórnir skulu semja reglur um úthlutun á nauðsynjavörum þeim, er keyptar hafa verið samkvæmt lögum þessum, eða um niðurfærslu á vörverði samkv. 1. gr., og leggja reglur þessar undir samþykkis stjórnarráðsins. Ef nauðsynjavörur eru eingöngu keyptar, þá skal úthluta þeim til þeirra, er við erfiðust kjör eiga að búa í hreppnum eða bæjarfjelaginu, en ef fjenu er varið til niðurfærslu á vörverði, þá skal hafa mismunandi verð á vörunum, eftir efnahag kaupanda, þannig að hinir allra efnaminstu, sem þó ekki þiggja af sveit, fái sinn hluta af vörunum fyrir alls ekki neitt, enda skoðast hjálp samkvæmt lögum þessum ekki sveitarstyrkur.

5. gr.

Hreppsnefndum er heimilt til framkvæmdar lögum þessum að jafna niður hærri útsvörum, án þess að leita þurfi samþykkis sýslunefndar samkv. 53. gr. sveitarstjórnarlagnanna. Sje ástandið í einhverjum hreppi svo örðugt, að ekki sje hægt að ná inn með niðurjöfnun upphæð þeirri, sem sveitin þarf að leggja fram samkv. lögum þessum, til þess að geta orðið landssjóðsstyrksins aðnjótandi, má, þegar slikar sjerstakar ástæður eru fyrir hendi, veita hreppnum lán úr landssjóði, og heimilast landsstjórninni að veita sveitarstjórnnum í þessu skyni alls alt að 100 þúsund króna lán með venjulegum bankakjörum.

6. gr.

ENN FREMUR ER LANDSSTJÓRNINN HEIMILT, FRÁ ÞEIM TÍMA, ER LÖG ÞESSI KOMA Í GILDI OG TIL 1. SEPTEMBER 1919, AÐ VERJA FJE ÚR LANDSSJÓÐI TIL ATVINNUBÓTA Í BEINAR ÞARFIR FRAMLEIÐSLUNNAR OG TIL KAUPA Á AFURÐUM AF DÝRTIÐARVINNU BÆJAR-EÐA SVEITARFJELAGA, SVO SEM EFNI TIL UNDIRBÚNINGA STÓRHÝSA, ER SÝNILEGA ÞARF AÐ REISA INNAN SKAMMS, VEGA, BRÚA OG HAFNARGERÐA. EFNI ÞETTA SKAL METIÐ TIL VERÐS AF ÓVILHÖLLUM MÖNNUM, ER DÓMKVADDIR SKULU ÞAR, SEM STJÓRNARRÁÐIÐ ÁKVEÐUR.

7. gr.

TIL FRAMKVÆMDAR ÞESSUM LÖGUM HEIMILAST LANDSSTJÓRNINN LÁNTAKA, SVO SEM ÞÖRF KREFUR.

8. gr.

LÖG ÞESSI ÖÐLAST GILDI ÞEGAR I STAÐ, OG SKULU ÞÁ JAFNFRAMT FALLA ÚR GILDI LÖG NR. 25, 29. SEPT. 1917, UM ALMENNA HJÁLP VEGNA DÝRTIÐARINNAR.